

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 265/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Trnava, Teodora Tekela 23, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To/84/2015 z 27. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To/84/2015 z 27. októbra 2015.

2. Z podanej sťažnosti a predovšetkým jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 23/2014 z 26. februára 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 84/2015 z 27. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) odsúdený pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 39 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona uložený trest odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov a šiestich mesiacov a podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený aj trest prepadnutia majetku. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti vychádzajúc z okolností jeho trestnej veci a osobných pomerov koncentruje svoju argumentáciu len na uložený trest prepadnutia majetku, ktorý mu bol uložený, k čomu v súhrne dôvodí, že *„Sťažovateľovi bol uložený trest prepadnutia majetku, ktorý je vzhľadom k okolnostiam tohto prípadu zjavne neprimeraný. Jednorazové spáchanie trestného činu, ktorým sťažovateľ mohol získať majetkový prospech vo výške 29 899, 34 Eura, nie je dostatočne primeraným dôvodom na uloženie trestu prepadnutia celého doteraz nadobudnutého majetku sťažovateľa, čo postihuje nielen jeho, ale aj jeho rodinu. Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Sťažovateľ prišiel o všetko, čo doteraz nadobudol, pričom doterajší majetok nenadobudol trestným činom, nič také vykonaným dokazovaním preukázané nebolo. V prípade zjavného a extrémneho excesu z požiadavky primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu, môže uloženie a výkon trestu nadobudnúť charakter krutého či neľudského trestu. Trest nesmie byť ukladaný mechanicky bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Sťažovateľ prišiel o všetko,*

čo doteraz nadobudol, pričom doterajší majetok nenadobudol trestným činom, nič také vykonaným dokazovaním preukázané nebolo.“. Vychádzajúc z trestnoprávnych východísk penológie v širšom poukazuje aj na to, že «V prípade zjavného a extrémneho excesu z požiadavky primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu, môže uloženie a výkon trestu nadobudnúť charakter krutého či neľudského trestu. Trest nesmie byť ukladaný mechanicky bez zváženía všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Sťažovateľ poukazuje na právne východiská a závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. US 6/2009 z 2.11.2011. Ustanovenie § 58 ods. 3 Tr. zák. ukladá súdu povinnosť uložiť trest prepadnutia majetku vždy pri právnej kvalifikácii skutku podľa § 172 ods. 3 Tr. zák. Takáto právna úprava svojimi dôsledkami vybočuje z medzí ňou sledovaného účelu, keďže dopadá aj na prípady, v ktorých racionálna väzba medzi cieľom a zvoleným normatívnym prostriedkom zjavne absentuje. Potrebu primeranosti trestu pritom vo svojej judikatúre uplatňuje aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý opakovane vyslovil, že hoci rozhodovanie o vine a vhodnom treste prislúcha výlučne národným súdom, cíti sa byť povinný zasiahnuť tam, kde existuje zjavný nepomer medzi závažnosťou činu a uloženým trestom (napr. rozhodnutia ESLP vo veci Nikolova a Velichkova proti Bulharsku z 20. decembra 2007 a vo veci Ali and Ayse Duran proti Turecku z 8. apríla 2008). Zmienené rozhodnutia ESLP sa síce týkajú prípadov porušenia čl. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), avšak podľa názoru obhajoby je nutné ESLP formulovanú požiadavku, aby trest zodpovedal závažnosti konania, za ktoré je ukladaný, vzťahnuť aj na neprimerane prísne tresty. Vychádzajúc z uvedeného, princípu proporcionality bude zodpovedať len taká právna úprava, ktorá umožní súdu, úloha ktorého je pri rozhodovaní o treste nezastupiteľná (čl. 50 ods. 1 ústavy), aby so zreteľom na individuálne zvláštnosti konkrétneho trestného činu, osobné vlastnosti a pomery páchatel'a, mu uložil len taký trest (pokiaľ ide o jeho druh a výmeru), ktorý bude na dosiahnutie jeho účelu nevyhnutný. Podľa názoru sťažovateľ'a ustanovenie § 58 ods. 3 Tr. zák. princípu proporcionality nezodpovedá, čím sa dostáva do rozporu s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.».

4. Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 3To/84/2015, v súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3To/84/2015 zo dňa 27.10.2015, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa podľa článku 1 ods. 1, článku 13 ods. 4 a článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu článku 3 a článku 6 ods. 1 Dohovoru...“

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3To/84/2015 zo dňa 27.10.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel.

9. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé

prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

10. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

11. Krajský súd v uznesení č. k. 3 To/84/2015-1366 z 27. októbra 2015 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, prihliadal pritom i na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 odsek 1 Trestného poriadku atak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Vzhľadom na dôvody odvolania obžalovaného, ktorý napáda rozsudok okresného súdu len vo výroku o treste prepadnutia majetku obmedzil odvolací súd svoju preskúmvaciu povinnosť len na výrokovú časť napadnutého rozsudku zaoberajúce sa týmto trestom. Podľa § 58 odsek 1 Trestného zákona trest prepadnutia majetku, môže súd uložiť vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchatel'a, ak páchatel'a odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak odsudzuje na nepodmienečný trest

odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu, alebo ktorým spôsobom škodu veľkého rozsahu. Podľa § 58 odsek 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku súd uloží bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1/ aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 3, alebo odsek 4 alebo § 173 odsek 4 Trestného zákona.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia Trestného zákona je potrebné skonštatovať, že postup okresného súdu v danom prípade bol plne súladný s vyššie uvedeným ustanovením. Je potrebné povedať, že ustanovenie § 58 odsek 3 Trestného zákona je obligatórnym ustanovením v zmysle ktorého sú súdy povinné pri uznaní viny z vyššie uvedených trestných činov, kde v danom prípade trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 3, alebo odsek 4 Trestného zákona do tejto kategórie jednoznačne patrí ukladať i trest prepadnutia majetku. Predmetné ustanovenie nemá žiadnu výnimku a preto v tomto smere nebolo možné vyššie uvedené ustanovenie neakceptovať a okresný súd preto v danom prípade nepochybil, keď obžalovanému v súlade týmto ustanovením uložil i trest prepadnutia majetku.

Nemožno akceptovať námietky obžalovaného v tom smere, že uloženie tohto trestu je zjavne neprimerane vzhľadom na okolnosti tohto prípadu pričom i napriek snahe obžalovaného poukazovať jednak na ustanovenia Trestného zákona týkajúceho sa ukladania trestov ale i rozhodnutia ústavného súdu ako i na samotnú Ústavu sú v súvislosti s touto argumentáciou neprijateľné, nakoľko krajský súd nemá vedomosť o tom, že v danom prípade by boli zaujaté stanoviská, ktoré by vyššie uvedené ustanovenie Trestného zákona akýmkoľvek spôsobom spochybňovali resp. rozhodnutia ktoré by mali za následok neakceptovanie vyššie uvedeného ustanovenia práve z dôvodov na ktoré obžalovaný poukazuje.

Krajský súd rešpektujúc obligatórnosť predmetného ustanovenia dospel k záveru, že okresný súd v danom prípade postupoval správne a v súlade so zákonom a keďže nezistil žiaden dôvod pre zmenu I. stupňového rozsudku ani v tomto výroku, odvolanie obžalovaného [REDAKOVANÉ], ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.»

12. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu č. k. 3 To/84/2015-1366 z 27. októbra 2015 s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 T 23/2014 z 26. februára 2015 považoval za potrebné odcitovať aj relevantnú časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva:

„Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaných, ich zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti ich nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa k trestnému činu priznali a tento pred súdom aj oľutovali. Ich priznanie i ľútosť považoval súd za úprimné a kompletné.

Súd obžalovanému [REDAKOVANÉ] mimoriadne znížil trest odňatia slobody na 8 /osem/ rokov a 6 /šesť/ mesiacov s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a to vzhľadom na nižšie uvedené, z dôvodu, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom (15 až 20 rokov) by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania a uložil mu trest pod dolnou hranicou trestu ustanoveného týmto zákonom. Pri hodnotení osoby obžalovaného súd vychádzal z pripojených listinných dôkazov, z ktorých zistil, že podľa odpisu registra trestov obžalovaný nemá žiadny záznam. Z odpovede od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny [REDAKOVANÉ] súd zistil, že obžalovaný nie je a ani nikdy nebol poberateľom pomoci v hmotnej núdzi. Zo správ o povesti od Mesta [REDAKOVANÉ] súd zistil, že obžalovaný nemá zaznamenané na Mestskej polícii žiadne priestupky. Z výpisu z Ústrednej

evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má obžalovaný zaznamenaný jeden priestupok zo dňa [REDAKOVANÉ] podľa § 16 od. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. - rýchlosť jazdy, pokuta vo výške 100,- Eur. Z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] mal súd preukázané, že správanie a vystupovanie obžalovaného je na požadovanej úrovni, príkazy a pokyny príslušníkov ZVJS plní a rešpektuje. Konfliktné situácie medzi obvinenými nevyvoláva. Vo svojich osobných veciach si udržiava poriadok na požadovanej úrovni. Nebol disciplinárne potrestaný.

Za týchto okolností sa preto súdu javila trestná sadzba 15-20 rokov, ktorú ustanovuje Trestný zákon, pre obžalovaného ako neprimerane prísna aj s prihliadnutím na to, že ide o prvotrestaného obžalovaného, ktorý nikdy predtým nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Súď pri ukladaní trestu taktiež zbral do úvahy poľahčujúce okolnosti v ust. § 36 písm. j), písm. 1) Trestného zákona. Preto postupom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obžalovanému trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu a to na 8 /osem/ rokov a 6 /šesť/ mesiacov.

Na výkon trestu bol obžalovaný zaradený podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, pretože iné rozhodnutie zákon nepripúšťa.

V zmysle § 58 ods. 3 Trestného zákona bol súď povinný obligatórne obžalovanému uložiť trest prepadnutia majetku, pretože obžalovaného odsúdil za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody aj bez splnenia podmienok uvedených v § 58 ods. 1 Trestného zákona. “

13. Ústavný súď považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súď nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súď teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej

kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s príslušnou časťou odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, pozn.) konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom zohľadnil všetky relevantné okolnosti potrebné k dôslednému zhodnoteniu podmienok pre potrestanie páchatel'a, kde práve vedený snahou o čo najväčšiu možnú individualizáciu trestu zohľadnil precízne osobné pomery sťažovateľa, ako aj okolnosti trestnej činnosti kladenej mu za vinu, výsledkom ktorých týchto úvah bol záver súdu o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody podľa podmienok § 39 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona. Vnímajúc sťažnostné námietky sťažovateľa predostreté v jeho ústavnej sťažnosti aj ústavný súd musí konštatovať obligatornosť § 58 ods. 3 Trestného zákona, ktorý všeobecným súdom nedáva inú možnosť, len takýto druh trestu uložiť, nech by námietky sťažovateľa boli akokoľvek podnetné a prípadne aj s ohľadom na jeho osobné pomery aj opodstatnené. Napokon, konanie ústavného súdu podľa čl. 127 ústavy neposkytuje ani ústavnému súdu možnosť akokoľvek zasiahnuť do legislatívneho textu zákona (o to viac pri stanovení obligatorného postupu súdu v konaní, pozn.), tak ako by tomu mohlo byť v konaní podľa čl. 125 ústavy, na ktoré toto konanie sťažovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom. V tomto kontexte vníma

aj ústavný súd trest prepadnutia majetku, ktorý bol sťažovateľovi uložený za trest zákonný, kde práve jeho neuložením by všeobecné súdy porušili zákon. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery krajského súdu predostreté v jeho napadnutom rozhodnutí nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmto napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označených práv podľa čl. 13 ods. 4 ústavy a podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy.

15. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie svojho práva vlastníť majetok v kontexte zákazu vyvlastnenia podľa čl. 20 ods. 4 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, a to v rovnakej argumentačnej línii ako pri namietaní už spomenutých práv. K uvedenému ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy nemá materiálne opodstatnenie v okolnostiach jeho trestnej veci, a z tohto dôvodu odmieta ním podanú sťažnosť taktiež z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016